

Gemeente van Christus,

Laat ik toch zingen van mijn geliefde,
het lied van mijn liefste, over zijn wijngaard!

Prachtige liefdeslyriek van de profeet Jesaja. Hij woelde de wijngaard om, ontsteende hem, beplante hem, bouwde een toren en hakte een perskuip uit en hij wacht en hij hoopt op ... goede vrucht. Mooi om de adventstijd met dit liefdeslied in te zetten de profeet bezingt de liefde van de Eeuwige voor zijn wijngaard, dit lied is de grondtoon van het bestaan.

We worden zo ook op het andere been gezet advent – komst – hoop en verwachting het is meestal een beweging van onszelf uit je wilt hoopvol blijven hoe kunnen we hoop oefenen met elkaar. Maar het lied van de wijngaard verandert de richting dit is het lied van de Eeuwige die hoopvol uitziet naar de vruchten van zijn zorgvuldig aangelegde wijngaard. Advent krijgt hier de betekenis van de Eeuwige die hoopvol uitziet naar de komst van de mens naar de goede vrucht van zijn schepping. Ik wil zingen voor mijn geliefde, een lied over zijn wijngaard; ik maak er werk van: omwoelen, ontstenen, beplanten, bouwen, uithakken en .... hopen .... Er wordt flink geïnvesteerd in belangeloze toenadering, en je hoopt, ja ..... je hoopt op vrucht. Advent als een appèl. God zelf zingt een liefdeslied over zijn wijngaard. Ieder van ons is een wijngaard van de Heer. God gaat het aan, maakt er werk van belangeloze toenadering, en Hij hoopt op de komst goede vrucht. De vraag die onder dit lied schuilgaat is: kun je die belangeloze toenadering ontvangen? Hoe zal ik U ontvangen? In de Adventstijd is Maria het symbool geworden van de ontvangende mens 'de kracht van de Allerhoogste zal je overschaduwen' en Maria geeft pars pro toto antwoord op het appèl ... Hier ben ik ..... mij geschiede naar uw woord. Advent krijgt een relationele betekenis uitzien naar de komst vraagt om een eigen antwoord. Hoe zal ik U ontvangen? Wanneer zeg je dat..... 'hier ben ik' en op welke vraag geef je dan antwoord?

Het lied van de wijngaard laat daarin ook een andere kant zien, hoop op vrucht kan uitlopen op teleurstelling geen druiven ..... maar stinkbessen. En je voelt de teleurstelling, de wanhoop, de woede, het verdriet...Ik maak er een wildernis van... De woede uit teleurstelling is destructief en slaat om zich heen....De liefdeszang verandert in een aanklacht, in een verwijt.

Leven met een hoopvolle verwachting is uiteindelijk een vraag aan onszelf, geef jij gehoor aan de grondtoon van de liefde? Ben ik dan zoveel waard? Al die energie en aandacht die aan de wijngaard wordt besteed? Ben ik dan zo de moeite waard? En heb ik dat eigenlijk wel nodig? Het is toch belangrijker dat je jezelf wat opkrikt. Een ander doet het niet voor je....Uiteindelijk is het leven toch aan onszelf? Maak er wat van. Geniet ervan, zolang het nog kan. Grijp je kans. Geluk dwing je af.

Een vreemde gedachte dat God met ons bezig zou zijn. Dat Hij hoopt op ons. Dat hij wacht op goede vrucht. Dat hij ons de grondtoon van de liefde voorzingt. Maar wanneer ga je meezingen? Dat is de spannende metafoor, Kunnen wij ons leven zien als antwoorden op de liefde van de Eeuwige. Kunnen wij de vruchten van ons leven zien als een liefdevol antwoord op de bron van ons bestaan?

Advent is dromen dat Jezus zal komen. We zongen het liedje vroeger thuis toen de kinderen klein waren. Staken elke zondag een nieuwe kaars aan. Dromen van vrede voor mensen van heden. Maar dromen van advent is ook – zo leer ik vanmorgen- 'hier ben ik' zeggen. Advent is meezingen met het lied van de wijngaard. Ik geloof dat er in mij wordt geloofd.

De nacht loopt ten einde de dag komt naderbij. Het is niet onwaarschijnlijk dat deze tekst uit de Romeinenbrief teruggaat op een oude doopliturgie. De dopelingen bekleeden zich in de paasnacht met witte kleren, zij doen de wapenen van het licht aan, witte kleren als symbool van hun zijn in Christus. De nacht loopt ten einde de dag komt naderbij. Als de nacht het meest donker is, als de nacht ten einde loopt .... dan nadert de dag ....

Mooi de expositie deze adventstijd prachtige beelden van fotografe Lianne ter Maat ik mocht een beeld opnemen op de orde van dienst de verstilde beweging .... van naderend licht ....De nacht verhult wat het daglicht niet kan dragen. De nacht is een schijnbevrijding, de nacht verdooft, de nacht vergeet .... de nacht versluiert ...werpt ons terug op onszelf op onze bange dromen ..... maar ergens wie weet waar of wanneer loopt de nacht ten einde ...de dag komt naderbij.

Precies dat vieren wij in de liturgie die verstilde beweging naderend licht. wij leven bij dat vreemde woord van hoop dat ons ondanks onszelf toevalt. Het weggetje van angst naar vertrouwen ligt voor ons. Een verstilde beweging ... de dag komt naderbij ... Wij worden uitgenodigd al onze verwachtingspatronen los te laten en ruimte te maken voor Gods verrassende komst. Laat mij horen jouw stem!

Amen